

РЕШЕНИЕ

№ 427

гр. София, 26.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 25.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **320** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка по чл.46а от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и във връзка с чл.44, ал.8 от ЗЧРБ. Образувано е по жалба на М. Р. А. гражданин на С. с предоставен хуманитарен статут СРЕЩУ ЗАПОВЕД РЕГ.№5364з-2660 от 22.12.2021г. на Директора на дирекция „Миграция“ при МВР, с която е продължено принудителното му настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ с шест месеца, считано от 29.12.2021г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената принудителна административна мярка, но не по-късно от 29.06.2022г.. По изложените в жалбата съображения –се моли да се уважи същата. На първо място се визира, че съгласно чл.44, ал.8 от ЗЧРБ за наличието на основания за настаняване в СДВНЧ се правят ежемесечни служебни проверки. Съответно, когато лицето отказва да съдейства на органите или има забавяне на документите –може да се продължи настаняването, но за не повече от допълнителни 12 месеца със заповед на директора на дирекция „Миграция“. Допълнено е, че не е ясно как е отказал оспорващият да съдейства. Не е посочено с кои негови действия е обективизирано това му поведение, поради което се твърди, че заповедта е издадена без основание. Визира се, че в заповедта, с която е наложена ПАМ „Експулсиране“ е посочена и държавата за това-Турция, тъй като е невъзможно мярката да се изпълни в държавата по произход С.. В тази връзка е маркирано, че органът не издава акт за продължаване на настаняването, когато вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца каквато хипотеза е налице. С оглед

изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез адв.М. поддържа жалбата си. Допълва се от процесуалния представител, че е оправдано да се наложи алтернативна мярка. Оспорващият по същество заявява, че е отказал съдействие за издаването на документ, защото и в Турция животът му ще е застрашен.

Ответникът не се представлява и не изразява становище.

Административен съд – София град, I отделение, 47състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок /от 06.01.2022г. при връчване на 23.12.2021г./, от адресат на акта, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ, като се намира същата за неоснователна по следните съображения:

От фактическа страна: видно от оспорената заповед лицето първоначално е настанено в СДВНЧ на 29.06.2021г. със заповед рег.№3-1480 от 25.06.2021г.на Председателя на ДАНС на основание чл.44, ал.6, ал. 8 и ал.10 от ЗЧРБ във връзка с организиране изпълнение на заповед рег.№3-1479 от 25.06.2021г. на Председателя на ДАНС, с която на основание чл.42, ал.1 т.2 и ал.2 вр. с чл.10, ал.1 ,т.1 от ЗЧРБ, са му наложени ПАМ „Експулсиране“, „Отнемане правото на пребиваване в РБ“ и „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите –членки на ЕС“. Посочено е, че поради отказ от съдействие следва да се продължи настаняването, защото независимо от положените усилия изпълнението на посочените ПАМ, видно от предложение №5364р-26048 от 22.12.2021г.-ще продължи по-дълго.

В тази връзка видно от предложение №5364р-26048 от 22.12.2021г. /л.10/ М. А. е настанен на 29.06.2021г. във връзка със заповед рег.№3-1480 от 25.06.2021г. на Председателя на ДАНС. Посочено е, че с оглед изпълнението на ПАМ служител от сектор ИПАМ е провел беседи с лицето, за което са изготвени записки от 17.08.2021г./л.18/, 26.10.2021г./л.19/, 28.10.2021г./л.20/ и 26.11.2021г./22/, където е отразено категорично нежеланието на чужденеца да се завърне в страната си по произход, както и че не желае да окаже съдействие по отношение установяване самоличността му от Консулския отдел при Посолството на С.. Визирано е, че дирекция „Миграция“ с писмо рег.№5364р-14643 от 29.02.2021г. е потърсила съдействие от ГД“Гранична полиция“-МВР с молба да бъде отправено запитване до съответната институция за приемането на чужденеца в Република Турция, съгласно Споразумение за реадмисия, сключено между ЕС и Република Турция.

ГД „Гранична полиция“ с писмо от 03.08.2021г. е уведомила ГД“Миграция“, че от 01.10.2017г. Споразумението за реадмисия ЕС-Турция е трябвало да влезе в цялост, но на 01.10.2014г. Турция е заявила, че няма да го спазва до уреждане на въпроса с визовата либерализация по отношение на своите граждани. Посочено е, че в момента Споразумението за обратно приемане на незаконно пребиваващи лица -се прилага единствено по отношение връщане на собствени граждани и за съгласуване между компетентните органи на двете държави, на молби за операции по транзитно преминаване по въздух, суша или море, за граждани на трети страни или граждани на ЕС.

Направена е констатацията, че наложената ПАМ по отношение на лицето не е изпълнена защото същото не разполага със сирийски паспорт и не може да му се извади защото не желае, не се явява в Консулския отдел да поиска това при Посолството на Сирийската Арабска Република, която поставя това условие.

Съгласно следваната от тях практика, породена от Нота №086/ 10.05.2021г. националните паспорти се издават само на тези граждани, които изрично заявят желание за доброволно завръщане, изразяващо се в явяване в Консулския отдел, както и представянето на паспорта с изтекъл срок или лична карта. Посочено е, че към момента това не се е случило и този факт се явява пречка да започне процедура по установяване и потвърждаване самоличността, както и за издаването на удостоверителен документ за задгранично пътуване, с който лицето може да напусне територията на РБ. Визирано е, че по отношение на лицето не могат да бъдат наложени алтернативните мерки по чл.44, ал.5 т.1, т.2 и т.3 от ЗЧРБ, доколкото в дирекцията няма декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа за подsigуряване на подслон и финансова издръжка, както и искане за замяна на заповедта за принудителното му настаняване с ежеседмично явяване. Посочено е, че е налице и хипотезата чужденецът да се укрие по чл.44, ал.6 от ЗЧРБ, както и по смисъла на чл.3, т.7 от Директива 2008/115 ЕО съгласно, която укриване е налице в конкретния случай на основанията, породени от обективни критерии, определени в законодателството -да се смята, че гражданина на третата държава -може да се укрие. Съгласно §.4в от ДР на ЗРЧБ опасността да се укрие чужденеца спрямо, който е наложена ПАМ е налице когато от фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената ПАМ. Направено е заключението, че в конкретния случай опасността от укриване още е налице, както и че пречка за изпълнението на ПАМ е отказът на чужденеца да съдейства. Маркирано е, че отдел П. на Дирекция „Миграция“ намира, че съществува разумна възможност наложената ПАМ да бъде изпълнена, видно от докладната записка от 14.12.2021г., поради което се предлага срока за настаняване да се продължи. Визирано е, че на 15.12.2021г. лицето е получило сърдечна криза и е настането МИ при МВР, което също е пречка за изпълнение на ПАМ. С оглед изложеното е предложено да се продължи настаняването за още 6 месеца до отпадане на пречките, считано от 29.12.2021г..

В СЪДЕБНО ЗАСЕДАНИЕ въпреки указаната доказателствена тежест в о.з. на 21.01.2022г. и възможността за налагане на алтернативни мерки по чл.44, ал.5 т.1-3 от ЗЧРБ –лицето не е ангажирало доказателства. Направило е твърдението, че може да живее на външен адрес, както и живеело преди и може да се самоиздържа. Съдът не дава вяря на тези твърдения, тъй като лицето не може да каже нито къде е живеело /поне квартал, район/, нито името на хазяина. На уточняващия въпрос от къде може да се издържа –след като е подал декларация, че няма средства в с.з. на 25.01.2022г. лицето оттегля тези си обяснения и потвърждава, че няма доходи. Не оспорва, че отказва да съдейства като не се явява в Посолството на С. за издаването на документ за самоличност, с който може да пътува, доколкото заявява, че не желае да се изпълни мярката „Еспулсиране“, тъй като и в Турция животът му е застрашен.

Следователно –СЪДЪТ приема за безспорни следните обстоятелства: не е спорно, че лицето е с наложена мярка „Експулсиране“, „Отнето право на пребиваване в РБ“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на ЕС“. Видно от докладната записка от 22.12.2021г. тези мерки е възможно още да бъдат изпълнени, но следва лицето да има документ за пътуване. Такъв може да се издаде от Посолството на С. обаче само при лично явяване. Съдействие в тази насока от жалбоподателя се отказва, видно от 4-те докладни записки на л.18 и сл. и посочени по-горе, което се потвърждава и от изявлението на оспорващия в съдебно заседание.

Съдът приема, че ответникът правилно е преценил и опасността от укриване, която е установена. Безспорно същата се извежда на база обективни обстоятелства, от които може да се направи извода, че лицето ще се отклони от наложената ПАМ. В тази връзка и това обстоятелства не е спорно, а се потвърждава и от изявлението на М. А.. Същият категорично не желае да се яви за издаването на документ, защото не желае по отношение на него да се изпълни мярката, не иска да бъде експулсиран в Турция, защото счита, че живота му е застрашен и ще бъде изпратен в С..

Обосновано ответникът е приел, видно от мотивираното предложение, част от преписката и чиито мотиви са част от акта, че не може да бъде наложена алтернативна мярка по чл.44, ал.5 т.1-3 от ЗЧРБ. Няма представена декларация от лице, което ще подsigури подслон и издръжка на молителя. Неприложимо е задължаването за ежеседмично явяване в МВР в структурата по местопребиваването/т.1/ именно доколкото не е ясно къде ще пребивава лицето. Същото е без пари и с неприкрито намерение да осуети изпълнението на мярката „Експулсиране“. Отделно след като ответникът е посочил, че е възможно изпълнението ѝ вероятно има предвид и провеждането на беседи с цел убеждаване на адресата, но и възможност за уреждане на отношения по Спораумението за реадмисия. Вероятността при изложените данни М. А. да се укрие е обозрима, поради което правилен е извода за продължаване на настаняването с още 6 месеца, но не по –късно от 29.06.2022г.. С оглед изложеното се явява и недоказан довода в жалбата за липса на съдействие от страна на оспорващия. Не се установи напълно, отново релевирана с жалбата предпоставката по чл.44, ал.8 от ЗЧРБ, която задължава органа да не издава акта, ако не съществува разумна възможност или техническа причина за извеждането на чужденеца.

Следователно – издадената заповед, доколкото е постановена по чл.44, ал.8 от ЗЧРБ от Директора на Дирекция „Миграция“ е валиден административен акт, съответстващ на материално-правните разпоредби на закона –конкретно изр.2-ро на чл.44, ал.8 от ЗЧРБ в първата хипотеза –отказ за съдействие, както и второто основание /забавяне на документите/ и кореспондиращ на целта на закона, вкл. и без допустати процесуални нарушения. Целта на мярката е обезпечителна –конкретно да подsigури изпълнението на експулсирането в Турция. Следва да се има предвид и че актът е в съответствие с чл.15 §.1 от Директива 2008/115/ЕО, доколкото макар и при изключение може лицето да се задържи, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни и по-леки мерки вкл. и когато е налице опасност от укриване или когато се възпрепятства изпълнение на заповедта. Видно е, че ЗЧРБ следва разписанията на общностната норма вкл. и касателно опасността от укриване, която е дефинирана в чл.3, т.7 от директивата и е в §.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ. Беше обсъдено по горе, че с оглед изложенияте факти може да се направи обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от експулсирането. Трябва да се маркира обстоятелството, че експулсиране му е наложено и му е отнето правото на пребиваване с акт на ДАНС, защото субектът видно от доклада за издаването на заповедта – с действията си може да постави в опасност националната сигурност. За да се защити същата и целта на обезпечителната мярка, каквато се налага с оспорената заповед –трябва да бъде гарантирана в известна степен. Без доходи, без адрес, с подобен профил – адресатът на двете заповеди – следва да бъде с продължено настаняване в СДВНЧ.

С оглед всичко изложено се прави извода, че жалбата изцяло е неоснователна и следва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. Р. А. гражданин на С. с предоставен хуманитарен статут СРЕЩУ ЗАПОВЕД РЕГ.№53643-2660 от 22.12.2021г. на Директора на дирекция „Миграция“ при МВР, с която е продължено принудителното му настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ с шест месеца, считано от 29.12.2021г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената принудителна административна мярка, но не по-късно от 29.06.2022г..

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред ВАС чрез АССГ. Преписи на страните.

Съдия: